

La transició espanyola

Crònica d'una traïció

CRÒNICA D'UNA TRAÏCIÓ

Entre 1975 amb la mort de Franco i 1982 amb el primer govern PSOE es va viure a l'Estat espanyol l'anomenada "transició". Va ser el període de la consolidació del nou règim monàrquic, amb un rei que succeïa a Franco per ordre d'aquest i un règim que havia de preservar l'esquelet de les seves institucions. La Monarquia generava una desconfiança general i un rebuig manifest entre la majoria treballadora. Les il·lusions de ruptura amb gairebé 40 anys de dictadura amb un moviment de masses en alça estaven intactes, les ànsies de llibertat i el procés revolucionari a Portugal eren un objectiu per als treballadors/es. Però tot això es va frustrar per la política i la traïció a aquestes expectatives dels dos grans partits de l'esquerra: el PCE i el PSOE.

Va ser gràcies al PCE, que va impedir la ruptura democràtica amb la dictadura i s'ho va jugar tot a entrar a negociar amb el règim; i més tard el PSOE, que amb la seva arribada al Govern va ofegar les ànsies dels i les treballadores i els pobles i va fer seves com a programa les exigències de la corona, que es va tancar aquesta etapa i es va consolidar el règim. Els problemes democràtics dels pobles i nacions oprimides van quedar negats, van prevaler els interessos de la corona, els terratinents i la banca sobre els dels treballadors/es i camperols pobres. L'església va salvar els seus privilegis guanyats per col·laborar amb el franquisme i aquest i els seus morts i atrocitats van quedar en la impunitat coberts sota el compromís de l'oblit. Però els problemes no resolts tornen a trucar a la porta i la monarquia, 30 anys després, torna a estar qüestionada.

Cronologia de la Transició (1975-1982)

1970, desembre: Procés de Burgos, judici sumaríssim contra setze membres d'ETA acusats de l'assassinat de tres persones. Les condemnes a mort de sis dels encausats acaben commutant-se per penes de presó davant la pressió de les mobilitzacions a l'Estat (8,7 milions d'hores de treball en vagues) i arreu del món.

1971: vagues a Harry Walker i La maquinista. Un treballador mor a la SEAT.

1972: vaga a Bazan (El Ferrol), amb 3 morts. Judici 1001 contra deu membres de la direcció de CCOO. Vagues generals locals, comarcals i provincials.

1973: mor en atemptat d'ETA el president del Govern, l'almirall Carrero Blanco. Franco entra en un declivi evident. Crisi econòmica, es dispara la inflació i creixen les vagues.

1975: penes de mort contra membres del FRAP i ETA, que provoquen un aixecament internacional contra el règim franquista. A l'interior l'oposició està començant a organitzar-se i a prendre posicions. conflicte amb el Marroc a causa del Sàhara Espanyol, que finalment s'abandona a la seva sort en mans del Marroc i de Mauritània.

1975, 20 de novembre: mor Franco

1975, 22 de novembre: Juan Carlos de Borbón, coronat rei. Arias Navarro, darrer president del Govern amb Franco, es manté en el càrrec.

1976: Adolfo Suárez és nomenat president del Govern. Inicia els moviments en direcció a la democratització de l'Estat espanyol, canvia el règim des de dins i estableix acords amb l'oposició.

1976, gener: Es porten a terme les primeres eleccions municipals en les quals hi participen associacions polítiques.

1976, 3 de març: 5 treballadors morts i centenars de ferits després de la càrrega contra una assemblea a Vitòria.

1976, juliol: Adolfo Suárez substitueix Arias Navarro al front del govern.

1976, 11 de setembre: manifestació multitudinària demanant llibertat, amnistia i l'Estatut a Catalunya.

1976, 15 de desembre: guanya el sí en el referèndum sobre la Llei de reforma política

1977: assassinat dels advocats laboralistes d'Atocha, a Madrid, i morts a les manifestacions posteriors.

1977, 27 de maig: s'amnistien els i les preses polítiques

1977, abril: es legalitza el Partit Comunista d'Espanya i les centrals sindicals.

1977, juny: primeres eleccions estatals. Guanya la Unió de Centro Democrático, UCD, amb Adolfo Suárez al capdavant.

1977, octubre: torna el president del govern català a l'exili, Josep Tarradellas.

1977, octubre: Pactes de la Moncloa, en els quals els partits consoliden la transició política i econòmica.

1978, 6 de desembre: s'aprova la Constitució, per referèndum. Al País Basc el sí no arriba al 50% dels sufragis.

1979: La Unió de Centro Democrático d'Adolfo Suárez guanya les eleccions estatals.

1980: Catalunya i el País Basc aproven els seus estatuts per referèndum i es converteixen oficialment en comunitats autònomes.

1981, 23 de febrer: cop d'estat de Tejero i Milans del Bosch, desactivat en poques hores.

1981, desembre: l'Estat espanyol signa el protocol d'adhesió a l'OTAN.

1982, octubre: el Partit Socialista Obrer Espanyol, PSOE, guanya per majoria absoluta les eleccions generals. Felipe González és investit nou president del govern i comença la reconversió industrial i negociacions d'entrada a la CEE.

El poble sahrauí i la traïció del PSOE

El 1974 el règim franquista anunciava els seus plans per concedir més autonomia als sahrauís i per portar a terme un referèndum. El Marroc va oposar-s'hi i va instar l'ONU a suspendre el referèndum i a anar al Tribunal Internacional de Justícia de l'Haia. La situació es deteriorà fins que el rei Hassan II del Marroc organitzà l'anomenada *Marxa Verda* (16 d'octubre de 1975), amb la qual va llançar l'ocupació del territori sahrauí. Mentrestant l'administració franquista va organitzar l'Operació Oreneta, per evacuar els espanyols. El 6 de novembre de 1975, uns 300.000 marroquins desarmats i concentrats a la ciutat marroquina de Tarfaya, a prop de la frontera, es van internar al Sàhara Occidental, després que tropes marroquines haguessin creuat la frontera nord-est i s'enfrontessin al Polisario.

En plena agonia de Franco a l'Estat espanyol el Marroc i Mauritània van signar a Madrid, el 14 de novembre de 1975, un acord pel qual Espanya es comprometia a posar fi a la seva presència al Sàhara el 28 de febrer de 1976 i a compartir fins aleshores l'administració del territori del Sàhara Occidental amb Mauritània i el Marroc. Aquest acord va comptar amb l'oposició frontal d'Argèlia i del Polisario.

A mesura que les tropes mauritanes i marroquines van començar a ocupar les ciutats del Sàhara Occidental, els sahrauís van començar a abandonar les ciutats (novembre 1975-febrer 1976) per instal·lar-se al desert. Després dels bombardejos marroquins dels camps, finalment van acabar en camps de refugiats a Argèlia.

El 26 de febrer de 1976, els últims soldats espanyols abandonaven el Sàhara Occidental. Aquella mateixa nit el Front Polisario proclamava la constitució de la República Àrab Saharai Democràtica (RASD). Després el Marroc construïa un gran mur que divideix el territori de nord a sud.

«El nostre partit estarà amb vosaltres fins la victòria final» va dir Felipe González al seu discurs en els camps de refugiats de Tinduf. Paraules que va «oblidar» en arribar al govern, des d'on no va deixar de donar suport a l'ocupació marroquina.

Els últims anys de Franco

El 20 de novembre de 1975 va morir el dictador espanyol Francisco Franco. Els seus homòlegs portuguès o grec van acabar sent derrotats per moviments revolucionaris, però lamentablement aquest procés venia amb retard a l'Estat espanyol i va permetre que "el cabdill" acabés els seus dies ocupant el poder. Durant uns mesos els metges van retardar la mort amb la finalitat que el règim disposés del temps necessari per assegurar la "transició" a la monarquia, perquè, com va dir el dictador a prop de la seva mort tot quedés "lligat i ben lligat".

Per comprendre la dificultat d'aquest trànsit cal definir el franquisme. El règim de Franco va néixer d'un aixecament feixista que va tenir lloc el 18 de juliol de 1936 impulsat per un sector de l'exèrcit contra la República i més encara contra un moviment obrer en ascens. Com a reacció a l'alçament feixista va esclatar una revolució obrera, que va prendre camps i fàbriques i els va posar a treballar sota control i gestió obrera. Franco, amb el suport d'Alemanya i Itàlia, va acabar imposant-se després de tres anys de cruenta guerra (1936-39), mentre a la reraguarda republicana el Partit Comunista d'Espanya, a les ordres d'Stalin, traïa la revolució. Les "democràcies" parlamentàries europees van permetre la derrota republicana amb els braços plegats, perquè preferien una Espanya feixista que una república obrera.

El règim franquista es va recolzar en l'exèrcit, els terratinents i la burgesia financera, i va ser benèit per l'església catòlica. Els anys de consolidació del nou règim van ser els de l'extermini de l'avantguarda obrera i popular. Legalment, l'estat de guerra es va mantenir vigent fins l'any 1948, i entre 100.000 i 150.000 persones van ser executades.

El règim feixista inicial va donar pas a una dictadura burocràtico-militar de tall bonapartista. Es tractava d'institucionalitzar el règim, el partit feixista Falange donava pas al *Movimiento Nacional* com a referent

ideològic, la repressió es reservava a les institucions de l'Estat (forces armades, policia i Guàrdia Civil) més tard reforçades per tribunals especials, els Tribunals d'Ordre Públic el 1963, i la declaració d'estat d'excepció el 68.

El moviment obrer va començar a reconstruir-se a mitjans i finals dels anys 50. El Partit Comunista havia impulsat la formació de les Comissions Obreres (CCOO), que arribarien a ser absolutament majoritàries. Al costat del moviment obrer sorgia també un important moviment nacionalista a Catalunya i al País Basc, nacions oprimides que havien vist prohibits sota Franco tots els seus drets històrics i la seves llengües.

En els últims anys de vida del "cabdill" el règim començava a veure's acorralat per l'ascens obrer

i popular. Les tèbies obertures democràtiques havien retrocedit per por que se'ls escapés de les mans davant l'esclat de la revolució portuguesa l'abril del 74. Des d'aleshores fins a la mort del dictador el règim va recórrer a més i més repressió, amb una "legislació antiterrorista" destinada a colpejar amb tota la duresa un poderós moviment obrer i popular, amb diverses penes de mort i milers de presos i preses. Tres fets van ser clau en aquest últim període i significatius per les forces que van protagonitzar el setge al règim: les vagues obreres, la lluita popular a Catalunya i el País Basc i, per com a colofó, el fracàs colonial al Sàhara -que va passar a mans del Marroc.

Procés 1001

El procés **1001/72** del Tribunal d'Ordre Públic va tenir lloc durant la dictadura (1973) contra la direcció de l'encara il·legal CCOO, detinguda un any abans en una reunió al convent dels Oblats de Pozuelo de Alarcón (Madrid).

Els 10 membres de la direcció van estar empresonats més d'un any fins a la celebració del judici, que es va iniciar el dia de l'assassinat de Carrero Blanco, president del Govern. Van ser condemnats a 162 anys de presó, amb penes que com la de Marcelino Camacho, que arribava als 20 anys, sota l'acusació d'associació il·legal. Les mobilitzacions per la llibertat dels detinguts, enmig d'un clima generalitzat de lluites, van fer que el règim, que ja es tembejava, rebaixés substancialment les penes un any després i que, quan va morir Franco, aconseguissin la llibertat amb un indult.

Matança d'Atocha de 1977

Va ser un atemptat terrorista d'extrema dreta comès al centre de Madrid la nit del 24 de gener de 1977. El comando ultradretà va entrar en un despatx d'advocats laboralistes de CCOO i militants del PCE –encara il·legal- i va matar cinc persones (els advocats Valdevira, Benavides i Sauquillo, l'estudiant de dret Folgat i l'administratiu Rodríguez) i en va ferir 4 més. Sembla que buscaven el secretari general del sindicat de transports, per les vagues convocades que havien colpejat durament l'anomenada *màfia franquista del transport*, que acabava de marxar. Aquella mateixa nit va ser assaltat un despatx de la UGT, que estava buit.

El comando va ser fàcilment detingut perquè no va fugir, esperant la impunitat que suposava que els donaria l'estat. El grau de les mobilitzacions va imposar el judici. Un dels ferits, Sarabia, comenta: *".. el judici dels assassins d'Atocha, el 1980 -malgrat l'arrogància dels acusats, amb camisa blava i molts assistents, també d'uniforme-, va ser la primera vegada que l'extrema dreta va ser assegurada a la banqueta, jutjada i condemnada"*. La condemna va ser d'un total de 464 anys de presó, concentrats en els autors materials, Fernández Cerrá i Carlos García Juliá, amb 193 anys cadascun, i en Albadalejo (secretari del Sindicat Vertical del Transport Privat de Madrid i vinculat a FE de les JONS), condemnat a 73 anys.

La majoria dels criminals estaven propers a Fuerza Nueva i altres organitzacions d'extrema dreta i es va cridar a declarar a Blas Piñar i Sánchez Covisa, i l'any 84 es van publicar indicis que neofeixistes italians (membres de la xarxa anticomunista Gladio dirigida per la CIA) havien participat en la matança. Les investigacions –que apuntaven als serveis secrets- es van impedir per protegir a qui hagués pogut tenir-hi més responsabilitat.

Tampoc les penes es van complir: tres dels acusats havien mort abans del 85; dos més es van escapar -Lerdo de Tejada al 79 i García Juliá 14 anys després, i va ser detingut al cap de dos anys a Bolívia per narcotràfic, on compleix condemna per això- i l'altre autor material, Fernández Cerrá, va ser posat en llibertat després de 15 anys a la presó.

Reforma o ruptura

L'esquerra, a la calor de les mobilitzacions i les vagues generals, es debatia entre participar en la reforma de l'odiàt règim o la ruptura amb ell. Al juliol de 1969 Franco havia nomenat successor el príncep borbó Juan Carlos, que va jurar lleialtat als *Principios de Movimiento Nacional*, text feixista que consagrava les bases del règim. Aquesta disjuntiva, reforma o ruptura, suposava triar entre Monarquia, com a continuadora del règim a reformar, o República, com a ruptura democràtica. Dins d'aquesta segona opció es trobaven les formacions revolucionàries que volien que aquesta república arribés a ser obrera. Però el camí decidit pel PSOE i el PCE va ser el de la reforma, és a dir, el pacte amb el franquisme i la Monarquia.

Les aspiracions dels i les treballadores i els pobles per aconseguir una profunda regeneració democràtica, quan no una veritable revolució obrera, es van estavellar davant el pes dels grans aparells polítics i sindicals que van treballar al servei de legitimar el règim hereu de la dictadura. Els crims del franquisme van ser enterrats sota el silenci còmplice dels dirigents de l'esquerra parlamentària. Jutges, policies implicats en la tortura i la repressió sistemàtica, van continuar als seus llocs. La Monarquia no es va qüestionar i l'exigència de República es va convertir en un tabú per a l'esquerra.

El partit de masses que controlava la major part del moviment era el Partit Comunista d'Espanya, dirigit per Santiago Carrillo. La força del PC no es limitava només al moviment sindical amb CCOO, sinó que als barris i pobles i entre els intel·lectuals tenia una gran influència. Des del punt de vista polític el PCE encapçalava, després del PCI d' Enrico Berlinguer, el corrent anomenat *eurocomunista*, una política de socialdemocratització del discurs i programa

dels PC, analitzant la impossibilitat d'un procés revolucionari a Europa Occidental. Deixant-lo per a un futur indeterminat, es fixaven tasques democràtiques a través de les eleccions i el parlamentarisme burgès.

El PCE va negociar la seva legalització atenent les exigències del Govern. Milers de militants honestos encara recorden les seves llàgrimes en veure Santiago Carrillo al costat de la bandera monàrquica espanyola, renunciant a la republicana. "Hem decidit col·locar avui al costat de la bandera del nostre partit, que segueix i seguirà essent roja, la bandera dels colors oficials de l'Estat", va explicar el comitè central en un comunicat dos dies després de la legalització del partit.

La política de la reforma del vell règim aplicada principalment pel PCE va arribar a totes les facetes. Una de les més greus va ser en el terreny sindical. El sindicat vertical del règim, la CNS, l'únic permès sota la dictadura, també estava ferit de mort. En la clandestinitat, però guanyant als carrers, els dos sindicats tradicionals de la classe obrera, UGT (socialista) i CNT (anarcosindicalista) començaven a reconstruir-se, mentre CCOO tenia una posició determinant en la major part de centres de treball. El PCE va dictar l'ordre de reformar el sindicat vertical, i CCOO es va abocar en les últimes eleccions del vertical el juny del 75, la dictadura li va obrir les portes i CCOO va copar més del 90% dels delegats a les eleccions sindicals.

La qüestió nacional o el “café per tothom”

Una característica del franquisme és que va imprimir un fort segell centralista contra qualsevol dret nacional de Catalunya i Euskadi. Les forces feixistes, després de l'aixecament militar de Franco, havien fet famosa la frase de “España antes roja que rota” per simbolitzar que si tenien odi a les esquerres comunistes i socialistes, encara odiaven més els nacionalismes que podien qüestionar la unitat de la pàtria. La lluita pels drets nacionals va ocupar un lloc destacat en la inestabilitat de la monarquia.

A Catalunya, el moviment nacionalista burgès, amb CIU, va guanyar suport popular una vegada iniciada la transició. En la lluita sota el franquisme era el partit comunista -el PSUC a Catalunya- qui tenia una influència de masses, molt similar al PC Italià d'aquells anys. Però la conversió del PSUC a la Monarquia, la renúncia a la lluita pel dret d'autodeterminació, permetria l'ascens del nacionalisme burgès.

Al País Basc hi havia una situació diferent. El PCE hi tenia poca tradició. Eren el PSOE i la UGT qui representava la tradició obrera i minera, i la pròpia burgesia va impulsar un sindicat, ELA, que ràpidament va adquirir força. D'un sector de les joventuts nacionalistes sorgien ETA i el moviment abertzale independentista, que més tard es declararia marxista. ETA havia comès el primer atemptat mortal el 1968 contra Melitón Manzanas, cap de la Brigada Político-social al País Basc, col·laborador de la Gestapo en la II guerra mundial, acusat per molts d'emprar la tortura en els interrogatoris. A l'anomenat Procés de Burgos, el règim havia sentenciat a través d'un tribunal militar, 16 militants independentistes bascos, nou d'ells a pena de mort. El moviment de protesta a l'estat i internacional va ser tan gran que el règim va haver de commutar les penes de mort.

Els atemptats contra policies i militars van seguir i van arribar al punt àlgid el 1973 quan van donar

mort a Luis Carrero Blanco, l'home de confiança de Franco.

La resposta del règim que consolida la Constitució és per una banda definir la indissoluble unitat d'Espanya, i per l'altra l'anomenat Estat de les autonomies, el “café per tothom” de Suárez. Es tracta de barrejar les tres nacions històriques (Catalunya, Euskalherria, Galiza) amb regions administratives (per exemple l'autonomia de Madrid, al voltant de la capital de l'estat) i, fins i tot amb dues situacions colonials com són Ceuta i Melilla (enclavaments al nord d'Àfrica). Així qualsevol reivindicació de les nacions històriques quedava ofegada en el marasme de les 17 autonomies, utilitzant el cimbell de la igualtat de totes elles davant la llei i provocant sovint l'enfrontament. L'acord amb les burgesies catalana i basca perquè aquestes establitzessin la Monarquia en el si de les seves autonomies és clau. Una vegada més -com altres vegades en la història- aquestes burgesies tenen més cura de la seva butxaca (al servei com estan les institucions de l'estat monàrquic) que dels drets nacionals dels pobles.

Judici de Burgos

La lluita obrera durant la transició

Els anys 70 van veure un creixement espectacular de la lluita obrera. A les reivindicacions salarials o la lluita contra els expedients de crisi i els tancaments, provocats sobretot per la recessió del 73, es van anar sumant les vagues de solidaritat amb els i les acomiadades –de la mateixa o d'altres fàbriques-, o amb altres empreses en lluita, i les reivindicacions de llibertats sindicals i polítiques - reconeixement de les assemblees, dels representants directes enfront dels del sindicat vertical franquista, dels drets de vaga, associació i reunió, a favor de l'amnistia, de les llibertats democràtiques i de la fi de la dictadura-, consignes que es poden trobar en infinitat d'octavetes de l'època).

Com a resposta al procés de Burgos –iniciat el desembre de 1970- contra militants d'ETA, més de mig milió de treballadors/es (especialment al País Basc) van seguir la convocatòria de vaga general, amb més de 8'7 milions d'hores perdudes. Una duresa especial va adquirir la repressió a la vaga de la construcció a Granada, que va deixar 3 morts.

El 1971 a Harry Walker la vaga va durar 62 dies; a la Maquinista, també de Barcelona, 69; i a la vaga de la SEAT la repressió va provocar un mort. La policia va fer 3 morts més a la fàbrica Bazán de El Ferrol, que es va respondre amb una vaga general el març de 1972. El règim va reaccionar amb més repressió. La violència repressiva va provocar amplis moviments de protesta, com les vagues generals de Vigo, Cerdanyola i Ripollet.

El juny del 72 els 10 membres de la direcció de CCOO va ser empresonats, i condemnats a l'any següent a 162 anys de presó –era el procés 1001. Va haver-hi més vagues generals locals, comarcals i provincials.

L'any 73 la crisi econòmica va dis-

parar la inflació: 14'20% l'any 73, 17'90%, 14'60 el 75, 19'80% i 26'40 el 77. El moviment obrer es preparava per a l'assalt final al franquisme amb lluites importants i un fort moviment de base expressat en les assemblees i comitès de vaga, però sota un ferri control de CCOO i el PCE.

A començaments del 73 va saltar la vaga al País Basc, encapçalada per les grans siderúrgies. Va haver-hi un altre mort a la central tèrmica en construcció de Sant Adrià del Besòs l'abril de 1973. Al juny la vaga general va ser un èxit a Navarra. A finals del 74 la SEAT es va llançar a la vaga exigint el reconeixement dels seus delegats elegits en assemblees de taller. La patronal va respondre-hi amb un lockout.

Les vagues generalitzades a Madrid, les vagues generals al Baix Llobregat –3 vagues generals entre 1974 i 76 en solidaritat amb empreses en lluita, com Elsa, Solvay i Roca-, combinades amb altres vagues generals locals a Catalunya, Euskadi i el País Valencià principalment, van ser la tònica de començaments del 76. A primers de març es va desenvolupar una vaga general a Vitòria, que es va saldar amb l'assassinat de 6 treballadors i amb centenars de detinguts, tant a Vitòria, com arreu d'Euskadi i a altres llocs de l'Estat Espanyol durant el moviment vaguista que va desencadenar.

La factoria Roca Radiadors del Baix Llobregat, amb 4.500 treballadors/es, va estar 100 dies en vaga entre desembre de 1975 i febrer de 1976, convertint-se en la vaga més llarga a Catalunya des de la guerra civil. Els i les treballadores havien anat a la vaga en solidaritat amb un acomiadat, i davant l'amenaça de l'acomiadament de 157 treballadors més, el conflicte es va estendre amb la vaga general declarada a tota la comarca del Baix Llobregat.

Des de 1976, i fins als Pactes de la Moncloa, les vagues

van anar afectant cada vegada a més treballadors/es i sectors, arribant a la xifra de 5,7 milions de treballadors/es (amb 18,9 milions de jornades de vaga) l'any 79. Aquesta xifra va descendir els anys següents - 2,2 milions de vaguistes l'any 1980; 1,9 milions el 1981; i 1 milió el 1982- tot i que les dades de Catalunya no es poden trobar des de 1980.

Entre 1976 i 79 va haver-hi 6 convocatòries centralitzades de Vaga General:

- 12 de novembre de 1976, contra un paquet de mesures econòmiques.
- 27 de gener de 1977, contra els assassinats de diversos advocats laboralistes.
- 15 d'abril de 1977, contra la política econòmica del Govern.
- 5 d'abril de 1978, jornada europea contra l'atur.
- 11 de juliol de 1979 i 29 de novembre de 1979, totes dues contra el projecte de llei de l'Estatut dels Treballadors.

Així mateix, a més de les vagues locals i generals, en aquest període eren bastant freqüents les jornades de lluita, en les quals es feien coincidir les vagues pels convenis col·lectius més importants (metall, construcció, hostaleria...) amb els de les grans empreses, tant a nivell local, com provincial o estatal, i en aquest marc se celebraven manifestacions massives que confluïen al centre de les ciutats. D'altra banda moltes de les empreses que presentaven expedients de crisi eren ocupades pels i les treballadores, que hi establien sistemes de control i defensa per evitar els tancaments i la desaparició de les màquines.

Manifestació de la SEAT- Barcelona

El control de la classe obrera: els Pactes de la Moncloa

El canvi a la Monarquia no va frenar (al contrari, es va accentuar) la lluita obrera. Calia parar aquesta situació com fos. El Govern no feia res més que anar cedint i accelerar la fabricació de moneda a fi de plantar cara als pagaments que se li acumulaven, provocant una espiral inflacionària: del 16'9% l'any 75 es passa al 20% de 1976 i a mitjans 1977 al 44%. La patronal exigeix tallar d'arrel les reivindicacions obreres i es comencen a negociar entre els partits polítics els Pactes de la Moncloa. Se signen l'octubre de 1977. El Govern cedeix en algunes reivindicacions democràtiques com aixecar certes restriccions a la llibertat de premsa, als drets de reunió, d'associació política i llibertat d'expressió i dissol l'estructura del *Movimiento Nacional*. Però el cop a les lluites obreres és brutal: es va reconèixer l'acomiadament lliure de fins el 5% de les plantilles, es va limitar el creixement dels salaris del 77 al 22% d'inflació prevista per al 1978, s'introduïa la contractació temporal per a joves, s'aplicava una devaluació de la moneda que es traduiria en més efectes inflacionaris.

I el més important s'exigeix la pau social i el cessament de la lluita obrera. Signen d'una banda el president del Govern, Adolfo Suárez, i de l'altra els dirigents del PSOE, del PCE i la resta de partits parlamentaris. Els acords van ser ratificats posteriorment al Congrés i el Senat. CCOO i UGT, els dos grans sindicats controlats pel PSOE i el PCE, callen i acaten. Comencen a imposar reculades i traïcions a les lluites, debiliten la capacitat de resposta dels treballadors/es. És el preu que havien de pagar per estabilitzar la Monarquia. Però aquesta tasca no seria fàcil i la classe obrera es resistiria a ajupir el

Manifestació contra els Pactes de la Moncloa. Euskadi

cap. A canvi el Govern va obrir fonts de finançament per als aparells sindicals.

El Pacte Constitucional: la preservació del règim

Després de la mort de Franco al novembre de 1975, la monarquia amb Juan Carlos I iniciava la seva marxa davant del rebuig popular i la continuïtat de les lluites obreres i populars. Era urgent per a la Monarquia trobar les fórmules per legitimar-se i esborrar el lligam directe amb el franquisme. A aquest procés el van anomenar la Transició, no obstant això en l'essencial va ser preservada la columna vertebral del vell aparell estatal, al capdavant del qual es col·locava el rei (exèrcit, forces repressives, judicatura) per fer-les compatibles amb un funcionament democràtic parlamentari esbiaixat, suficient per encaixar-hi els nous partits parlamentaris d'esquerra (PCE, PSOE).

Yolanda, No oblidem!

“Yolanda era jove, era dona, era basca. Tenia tres raons fonamentals per a lluitar. (...) Tot això ho va englobar en una sola batalla: en la batalla pel socialisme, per la revolució, en la batalla per un partit revolucionari”. Eren

les paraules de comiat del nostre partit, llavors el Partit Socialista dels Treballadors (PST), a una companya que ens havien assassinat. El 2 de febrer del 2010 s'han complert els 30 anys de l'assassinat de la nostra companya Yolanda González. Tenia 19 anys.

L'assassinat de Yolanda es va produir enmig de l'onada de mobilitzacions estudiantils de finals dels 70 i primers mesos del 80, contra la LAU (Llei d'Autonomia Universitària) i el ECD (Estatut de Centres Docents que afectava a secundària). La lluita va generar la Coordinadora d'Estudiants que convocaria jornades de lluita i la posterior vaga general de desembre. El govern de la UCD va augmentar la repressió assassinant a dos estudiants per “tirs a l'aire” en una mobilització contra l'Estatut dels Treballadors: Emilio Martínez i José Luís Montañés. La vaga general es va estendre i va arribar tots els centres de secundària.

Yolanda era una de les representant dels estudiants en la Coordinadora. I davant l'ascens de la mobilització, el govern i la patronal van decidir acompanyar la repressió policial amb “un cop selectiu al cap del moviment estudiantil”. La nit del 1 de febrer, diversos membres del denominat Batallón Vasco-Español de l'organització feixista Fuerza Nueva de Martínez Loza -després Frente Nacional-, van segrestar la Yolanda a casa seva, a Aluche (Madrid). El seu cadàver va aparèixer al matí següent.

Emilio Hellín i Ignacio Abad van ser condemnats com autors materials de l'assassinat. En el judici a més van aparèixer les connexions policials amb el Batallón Vasco-Español. No obstant això, després de la condemna, Hellín va escapar a Paraguai aprofitant un permís i va caldre realitzar una dura campanya 9 anys després de l'assassinat perquè fos extraditat i complís la condemna de 43 anys que havia rebut. No obstant això, les connivències entre l'estat i els feixistes, li facilitarien el 3er grau en el 93, amb menys de 10 anys complerts a la presó, 2 fugides i 7 intents fallits.... Avui cap dels assassins de Yolanda compleix condemna.

Les raons de la seva lluita, tant com el seu assassinat a mans dels feixistes tenen la mateixa vigència avui. Per això, perquè seguim en la mateixa lluita, li diem:

Yolanda, fins el socialisme, sempre!

Aquests, amb els sindicats, havien estat imposats pel moviment de masses i eren una realitat al carrer que només faltava legalitzar. Així va néixer un règim híbrid amb elements democràtics burgesos, que no podien ocultar el bonapartisme que mantenia el Rei com cap de l'estat i de les forces armades.

El resultat d'aquest pacte va ser la Constitució de 1978. La comissió que va treballar el text va estar formada per cinc representants de partits burgesos per un del PCE i un del PSOE. Aquesta composició per si sola en confirma el contingut social, la Monarquia s'imposava sense debat davant el silenci de l'esquerra: només el socialista va votar en la comissió per la república; la garantia de l'economia capitalista s'assegurava; la unitat de la pàtria s'aixecava contra el dret d'autodeterminació del País Basc i Catalunya; l'església mantindria una relació privilegiada i el control d'un sector important de l'ensenyament que li havia donat el franquisme; no hi havia esment a la reforma agrària i els terratinents conservarien les seves terres a costa de la misèria de milers de camperols i bracers... Tot *estava lligat i ben lligat*, com havia dit el dictador abans de la seva mort.

El text constitucional va ser sotmès a referèndum el 6 de desembre de 1978. Malgrat que el PSOE, el PCE, CCOO i UGT es van abocar al sí, el 33% del cens es va abstenir i per això els sí (15,7 milions) signifiquen un 58% del cens total i els nos (1,4 milions) un 8%. Al País Basc el sí no va arribar al 50% dels vots emesos. La Monarquia seguia estant qüestionada.

Amb la Constitució es van convocar les primeres eleccions generals. La burgesia havia d'inventar-se amb urgència quelcom que s'assemblés a un partit burgès democràtic de tall europeu i democristià. Només a Catalunya i el País Basc un sector burgès s'havia diferenciat del règim franquista i tenia partits amb certa influència: CIU a Catalunya i el PNB al País Basc. Però aquesta no era la realitat de la burgesia central. Sense cap altre poder que els propis mecanismes del règim, aquest -a través dels seus governadors civils- es va vestir de partit polític i es va crear la Unió de Centre Democràtic (UCD) amb el Secretari General del Moviment al capdavant, Adolfo Suárez. Van guanyar les primeres eleccions.

Però la lluita obrera continuava en alça i noves vagues generals sacsejaven una vegada i una altra el fràgil govern monàrquic d'Adolfo Suárez, al llarg dels primers anys de la reinstaurada monarquia. La combativitat i un control de base expressat en les assemblees i comitès de vaga duien les lluites al triomf de les reivindicacions obreres.

La consolidació de la Monarquia. El cop d'estat del 81

A inicis dels 80 l'objectiu d'estabilització del règim encara estava lluny d'aconseguir-se, continuaven les mobilitzacions obreres i al País Basc es consolidava l'esquerra abertzale. Les accions armades d'ETA creixien i tenien com objectius prioritaris l'exèrcit, la policia i la Guàrdia Civil. S'alçaven veus contra el Govern de

Corts. Mentre això passava els tancs sortien al carrer a València i s'aquarteraven les tropes a les principals guarnicions per sortir a controlar el carrer. Tejero va anunciar l'arribada d'un alt general per fer-se càrrec de la situació i va aparèixer el general Armada de la Casa Real. És evident que el Rei quedava implicat darrera del seu

principals responsables polítics i es van dictar les condicions que posaven els militars i el vell règim al futur govern: res de tocar les forces repressives, res de sortir de l'OTAN ni de qüestionar l'aliança amb els EUA, reculada en l'Espanya de les autonomies, cap intent de nacionalització de la banca com a França... Felipe González al capdavant del PSOE les accepta.

Suárez exigint més mà dura. La crisi política va travessar de ple el partit/institució que governava: la UCD.

El president del Govern, Suárez, va presentar la dimissió, i encara que es va anunciar la seva substitució per Calvo Sotelo, també de l'UCD, aquest partit estava tocat de mort i ja era inevitable que el PSOE arribés al Govern. La Monarquia va començar a treballar per —avançant-se als esdeveniments— constituir un Govern de concentració nacional, amb la major part de partits parlamentaris —inclosos el PSOE i el PCE— sota un militar lleial a la corona.

En aquest marc va arribar el 23 de febrer de 1981, data en la qual el Parlament acceptava la renúncia de Suárez i havia de votar la investidura de Calvo Sotelo. Un nombrós grup de guàrdies civils comandats per Antonio Tejero va prendre les

home de confiança. Van passar unes hores que semblen confirmar que estàvem davant d'un cop de la Monarquia per imposar el seu Govern d'excepció presidit per un militar. Però Tejero, que ocupava les Corts, i un sector de l'exèrcit que li donava suport, es va negar a un govern amb presència de socialistes i comunistes.

4 hores després la Monarquia va canviar de plans, o possiblement el seu pla des de l'inici ja era aquest. El rei es va desmarcar del cop i va utilitzar la pressió militar per imposar als dirigents de l'esquerra parlamentària els límits d'un Govern PSOE que ja era només qüestió de temps. El dia 24 va haver-hi una reunió amb els

No només el PCE i el PSOE accepten les condicions sinó que s'aprofita la situació per presentar Juan Carlos com el gran salvador de la democràcia enfront dels vells franquistes. El 27 de febrer una immensa manifestació surt per donar suport a la Monarquia... Per fi la Monarquia es desprèn davant del poble de l'herència franquista de la mà de les direccions de l'esquerra parlamentària. El Govern PSOE farà seves totes les exigències de la Monarquia: farà el referèndum compromès sobre l'OTAN però per seguir-hi, aproven la *Ley Orgánica de Armonización del Proceso Autonómico* (LOAPA) per fer retrocedir concessions autonomistes, evita la depuració de l'aparell de l'estat d'elements franquistes, manté un estat d'excepció al País Basc i engegarà la guerra bruta contra ETA amb els GAL, aplicarà la primera Reforma Laboral i una profunda reconversió industrial que deixarà un atur crònic... La Monarquia hereva del franquisme deu primer

al PCE i més tard al PSOE la seva falsa legitimitat democràtica.

La llarga ombra del franquisme en l'economia

En la situació prèvia al cop d'estat i la revolució de 1936, la lluita de classes pretenia incidir en l'economia d'un estat endarrerit i amb una desigualtat pròpia de segles anteriors -no en va a l'Estat espanyol no hi havia hagut revolució burgesa. El genocidi i la repressió franquistes que es van estendre molts anys després de 1939, van sacrificar la producció i van condemnar la població a la misèria. La renda per càpita mitjana de 1935 va trigar 20 anys - el 1954 - a recuperar-se. Un any abans Franco i el president dels EUA Eisenhower havien signat l'acord pel qual s'instal·laven les bases militars dels EUA a l'Estat espanyol. De sortir d'un endarreriment de 20 anys d'un estat que ja estava endarrerit feia 20 anys se'n va dir "miracle econòmic espanyol", que va anar ensepegant amb diverses crisis cícliques fins a la transició, en la qual la crisi econòmica, política i social van coincidir. En aquesta etapa, sobretot abans i després de 1986 amb l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea, s'executa la liberalització, desmantellament de sectors, pèrdua del propi mercat, concentració d'empreses i bancs i privatitzacions de bancs i empreses abans públiques - Telefónica, Repsol, Argentaria...- que es converteixen en multinacionals espanyoles que espolien Llatinoamèrica i el nord d'Àfrica. D'aquesta forma arribem a l'estiu de 2007, quan es rebenta la bombolla immobiliària després de 13 anys d'augment de preus exponencial. 2010: 5 milions d'aturats i augmentant.

Per coherència de

Reproduïm un extens fragment de l'entrevista que vam publicar completa en el LI 30 de juliol 2002 a Armando Varo, sindicalista de llarga trajectòria, que reflecteix bona part de la història del moviment obrer espanyol durant el final del franquisme i la transició. Nascut a Melilla fa avui 62 anys, dirigent sindical a SEAT i fundador de CCOO, d'on va ser expulsat per anar a la vaga acatant una assemblea contra les directrius de la direcció del sindicat; membre del SP de CGT de Catalunya entre el 98 i el 2002 mentre era delegat de RENFE; va decidir entrar al nostre partit als 54 anys, com el deia *per coherència de classe*. En el 2005 va ser expulsat de CGT per haver obeït el mandat dels treballadors en assemblea -que diferia de la línia confederal de CGT- i lluites votades per ella contra la privatització, cosa que li va comportar sancions per part de la patronal. Actualment està jubilat, i encara que no militant de LI, manté amb nosaltres una relació fraternal.

LI- Quan vas començar a militar sindicalment i política?

AV- Abans de treballar a la SEAT vaig estar en les CCOO juvenils el 65, que a la calor de la primera CCOO que es van crear a Catalunya que era Harry Walker, des de fora vam recolzar amb pintades,... Vaig entrar a militar en el PSUC després de la mili, pel 69. (...) Estava a CCOO però em feia certa por entrar a militar políticament.

LI- Però essencialment, tu sempre vas ser un quadre sindical, no?

AV- Si perquè la meua activitat política l'he feta sempre a través de la meua militància sindical. I fins i tot ara, a la meua edat, em queixo d'això perquè era molt activista -com ho érem quasi tots- però la política la feien altres i moltes vegades sense saber nosaltres on ens conduïen. Possiblement, haver estat més espavilat políticament hauria ajudat a que potser avui les coses fossin d'una altra manera. Érem gent amb intrepidesa però molt poc formats políticament. En els meus 20 anys de partit, mai vaig estar en un seminari de marxisme. El que es donava a llegir era *Después de Franco, ¿qué?; El Pacto por la Libertad* y alguna cosa de Santiago Carrillo.

LI.- Vas ser represaliat alguna vegada, per què?

AV- Sempre per activitat sindical. Per exemple, tinc 16 acomiadaments -4 de la SEAT- abans d'entrar a la SEAT ja havia estat detingut, ... per manifestacions, altres dos. I en el 70, amb el procés de Burgos ens va agafar una multicopista a casa i ens van detenir a 3 de la SEAT i altres

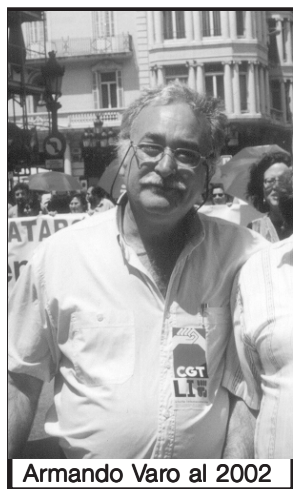
companys... Em vaig passar 21 dies a la comissaria- per què hi havia estat d'excepció- rebent. Quan va acabar l'estat d'excepció, ens van deixar en llibertat condicional, darrera va arribar la petició fiscal dels 9-10 anys, i uns van marxar a l'exili i altres ens vam quedar aquí, (...) Després, el 71, vam ocupar la fàbrica, i com ja teníem ordre de recerca i captura, doncs doblement perseguits, per haver participat en ella. Va ser quan hi va haver un treballador mort, i altres ferits de bala a més de mil i escaig acomiadats. Així que des de que vaig sortir de la presó fins que va morir Franco vaig estar amb l'ordre de recerca i captura.

LI.- I què vas fer una vegada amb l'ordre?

AV.- Doncs militar. Havia dues sortides: la que et deia tothom, inclòs el partit, que t'exiliessis; i l'altra que quasi no et deia ningú, que et quedessis i seguissis lluitant. I vaig optar per la segona. Eren condicions molt difícils, doncs havies de treballar en negre, i jo que em deia Andrés García Parras, i no podia dir que tenia cartilla de la seguretat social, perquè per la cartilla et trobava la policia... Vaig fer de tot en aquella època; la més divertida, professor de llatí, i sobre tot treballar en la construcció, col·locar parquet, descarregar caixes ... i fins vaig haver d'aprendre alemany per a fer traduccions. Havia de menjar i fer-ho de forma que no m'enxampés la policia, (...)

LI- Com va ser aquest període pel que fa a la teua militància sindical?

AV.- (...) CCOO va passar una etapa molt difícil després del procés del

Armando Varo al 2002

1001. El PC es va plantejar retirar-se de CCOO entre el 72 i el 74. L'estratègia del PC –i està escrita a *Conversaciones con dirigentes sindicales*– era ficar-se en els sindicats verticals sols i exclusivament i res de reunions clandestines i res il·legal. I només dues persones, una del CC del PC, que era Cipriano García –per mi molt admirat fins un moment determinat– i jo que era un “militantet”, un activista; en vam plantejar que CCOO no havia passat a la història i havia de mantenir les seves reunions clandestines, i això. Ens vam quedar els dos sols per a coordinar les CCOO de tot el país (...). Mira, quan el tancament del Motor Ibèrica a Landaven: es va convocar la vaga general, i una marxa sobre Pamplona. Cipri i jo estàvem amb el companys de Motor Ibèrica,... CCOO va treure el volant sobre la vaga 10 dies després.

LI- Què més hi havia darrera d'aquesta política del PC?

AV- Els canvis en el programa: de vaga general i ruptura, es comença a parlar de sortida negociada, ruptura estellada, política de conciliació... Molts dels que érem comunistes en aquella època, o ho creiem perquè repartíem el Mundo Obrero, vèiem una certa falta de sintonia perquè d'una part es recolzaven en el moviment obrer i per altre, ens trobàvem que en vagues general, per exemple a Vigo, doncs a les drassanes Barrera els treballadors estan en vaga contra

Barrera, i Barrera és un dels que està a la Junta Democràtica i la posició del PC és quasi més pròxima a Barrera que als treballadors (...). Òbviament això va en contra dels treballadors; et dic ara, perquè llavors no ho veia. Jo, i la immensa majoria dels que estàvem en el moviment obrer, pensava que això seria la revolució russa: aquí hauria una democràcia, un Kerenski, es trencaria amb les estructures del règim òbviament, i que en poc temps el moviment obrer, faríem els soviets.

LI- Arribem als Pactes de la Moncloa?

AV- Si, allà estava tot escrit; fins la reforma agrària, el control de la banca, o sigui el que hi ha de florit i el que no s'acompleix en totes les constitucions, i el que es compleix. I el que es compleix és que estem en una economia “social” de mercat, que és un sistema capitalista, això sí amb eufemismes, però un sistema capitalista... Bé, i el resultat és tot això que hem viscut: consens amb el règim, cap ruptura, inclòs aquells que ens torturaven en les comissaries després es converteixen en els policies de la democràcia, i l'exèrcit que per sobre de l'autodeterminació dels pobles està defensant la unitat d'Espanya (...)

LI- Però amb les mobilitzacions que havia, com es va imposar?

AV- La major forma de desmobilitzar es dividir (...) CCOO havia estat un moviment que aglutinava a tot el món des de l'anarquisme, passant per socialdemòcrates, cristians,.. i enteníem que era un moviment de classe, (...) perquè els interessos comuns com a treballadors estaven per sobre. I no obstant, a Espanya després de 40 anys d'anticomunisme, es legalitza primer al PC que als sindicats... inclòs això li va venir bé al PC perquè UGT es legalitza abans –ligat ja al PSOE–, inclòs la CNT –que independentment de la seva història, en els últims anys del franquisme no existien– i CCOO s'espera a que Arias i Fraga autoritzin la seva legalització... i li va molt bé al PC que apareix-hi llavors ja com el sindicat comunista perquè és el banderí per enganxar el vot treballador.

El divideix, interessa a tots els

pares de la constitució, inclòs el PC (...) i en definitiva, el cabdal d'unió del nou moviment obrer es frustra en l'etapa de Transició.

LI- Com i per què va canviar de posició respecte als Pactes de la Moncloa?

AV- Jo vaig defensar els Pactes de la Moncloa, perquè em creia que el cop estava aquí (...) però després vaig pensar, es veritat que hi havia soroll de sabres, però realment això obligava a uns pactes com els de la Moncloa “para no dividir en dos España”, o es podia haver fet com els portuguesos, aïllant a l'aparell salazarista i nosaltres a l'aparell franquista? En aquella època ni déu es declarava franquista... excepte Blas Piñar i quatre bojos... Hauria sortir l'exèrcit a una altra guerra civil? Aquesta és la sensació que des del PC se'ns transmet, que pot haver-hi una altra guerra civil, i nosaltres, ens ho creiem i vam frenar. Però després de Tejero hi ha les eleccions polítiques que guanya el PSOE. Si tu segueixes la posició del PC és el no t'atreveixis a votar més enllà d'un partit demòcrata i de centre, perquè si ens votes a nosaltres o als socialistes, està justificat un cop. La postura del Felipe “pel canvi” –altra cosa és el que van fer després– és molt més revolucionària i més atrevida que la del PC. La por va fer que el PC fes campanya per a Landelino Lavilla, ... I com a representant del moviment obrer en el comitè central del PSUC, ho vaig dir: el PSOE ens passa per l'esquerra, per què no es demana el vot de classe?; no, no, calia donar el vot cap a les posicions democràtiques acceptades pel règim, és a dir, per Fraga i companyia, perquè sinó podíem provocar un altre cop... Aquí vaig marxar del PC.

LI- I a CCOO, quina va ser la batalla?

AV- Llavors hi havia 3 milions de parats, la reconversió... i sóc Secretari del metall de CCOO de Catalunya, i estic en l'executiva de la CONC i en la Confederal, i (...) nosaltres acceptem una política de concertació per a frenar l'atur. Però com controles tu aquests diners que controla el patró i el govern? I això ho veig a posteriori: hem perdut poder adquisitiu en la SEAT i es segueix liquidant llocs de treball, a La Maquinista i segueixen

tancant,... La reestructuració de planta, com els processos de reconversió, com el canvi dels processos de producció amb la globalització en Espanya, i aquí no plantegem una alternativa de classe. Alguna cosa vam fer, com a illes, com Soler Almirall: una empresa espanyola que es queda una multinacional alemanya, Kurger Fischler, ... i forcem que l'INI es quedi amb la planta productiva, i frenem alguna més... però no donem el pas següent, que era la nacionalització,... Aquí es quedem. I en el sector auxiliar de l'automòbil, que eren empreses petites de capital autòcton? Totes desapareixen. El paper que juga l'INI, ja amb el PSOE, en lloc de potenciar un sector autòcton potenciador de tecnologia, es lliura a les multinacionals, com el sector auxiliar. L'any abans de l'entrada de VW a SEAT, la penetració del capital alemany era del 0,3%, a l'any següent era del 5% sols en la indústria del automòbil. I això que SEAT els la regalava, o sigui no és capital real ... calia pagar els favors de l'operació Flix que havien ajudat el PSOE a guanyar les eleccions del 82. I això passa a quasi tots els sectors de producció.

La siderúrgia, si es manté és per la pressió política i sindical que hi ha a Astúries i Euskadi, i com que a València tenen menys trajectòria es tanca Sagunto. Però ni per productivitat ni per qualitat. Darrera del tancament hi ha el reconeixement per part del govern de Felipe González de l'Estat d'Israel i com a mesura contra això, els països àrabs deixen de comprar l'acer que es feia en Altos Hornos del Mediterráneo. I CCOO no respon com havia de fer-ho, que era, amb el tancament de l'empresa i en defensa dels llocs de treball, primer cridant a la solidaritat amb una vaga

general, i segon forçant les inversions públiques, contra el lliurament a les multinacionals, amb diners públics... I en això ja vam xocar amb CCOO, amb el procés de Altos Hornos del Mediterráneo, deixo acció sindical en la Confederal de Madrid i vinc una altra vegada a la SEAT, perquè no estava d'acord.

LI- I la ruptura definitiva amb CCOO?

AV- A la SEAT jo ja tenia, òbviament, molts problemes... i empassant molt però seguia a CCOO. O sigui, després d'aquest congrés del Metall a Catalunya en què jo vaig defensar la política de pactes i vaig sortir secretari general, ve un altre i em presento a la reelecció, canviant el discurs: ho he vist amb els meus ulls, no és teoria. Però ja CCOO ha entrat en els "pasteleos" (...) Ho escric com informe de gestió, i que el que jo havia defensat anteriorment no serveix i el capítol de la corrupció sindical,... En el secretariat em rebutgen l'informe (...) però com el mantinc, arribo al congrés i guanyo per unanimitat amb dues abstencions (...) però ja s'han posat d'acord els del PSUC amb els del PCC per posar un altre nou secretari general, i no quedo ni en l'executiva, ni el consell, ni enlloc. Això sí, com que no s'atreveixen a defensar el contrari del que jo exposo, tothom vota a favor.

I me'n torno a la SEAT, i segueixo a CCOO, i sense hores sindicals, i segueixo treballant... hi ha eleccions sindicals, torno a sortir, faig el trasllat a Martorell, (...) ja en el procés de degeneració en SEAT, i hi ha la renovació del comitè i en la Zona Franca, la CGT que quasi no existia, es

converteix en el més votat... i s'arriba al conveni col·lectiu. (...) I arriben dos dies d'atur i ja anava de torn de tarda, i ens arriba un fax des de Madrid dient que es desconvoca l'aturada perquè l'empresa a canviat d'actitud i anirà a cedir, i la gent es pregunta en què cedirà? I en l'assemblea, diem que no, i l'atur s'inicia a Martorell (...) Després d'això hi ha l'expulsió de l'executiva de Martorell, en què estàvem Rejón, Diosdado, Gil, "el viejo" i jo ... érem 5 i la gent deia: trenquem els carnets. I nosaltres els hi dèiem que no el trenquin, érem nous i escaig, (...) i tot això estava molt pròxim a CGT, discutim en una conferència la integració. Entrem tots: va haver que canviar algunes cosetes per part de CGT, com que estava prohibit en aquella època el militar en un partit polític i en el sindicat (...)

Armando Varo s'apropa a LI, segons les seves paraules, "per la militància que vaig veure i la claredat quan vam entrar junts en el tema de la immigració (...) Jo sóc sindicalista i miro les posicions polítiques, perquè les crec necessàries, sempre i quan siguin reals, enganxades al terreny,...) Que es digui LI i siguem pocs, doncs som pocs, i demà serem més. Si volem transformar la societat, ho haurem de fer com ho fa LI: confiant en els treballadors i lluitant en les seves organitzacions, defensant la seva independència, i no com el partit d'on jo venia, que això es fa perquè ho diu el partit... No, no, no, es fa debatent i guanyant, però no guanyant a *mano de palo*, sinó en la consciència, i això és LI"

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

